

ОДИН

Того ранку я мало не прогавила прихід незнайомця. Люблю поспати, хоча й нечасто маю таку нагоду. Прокидатися означає прокидатися рано. Навіть у ті дні, коли в мене уроки, мама з тітоньками дають мені купу завдань, які я спершу мушу виконати. Прочистити гідропонічний пристрій біля нашого куполоподібного будинку. Намудрувати сніданок з тих небагатьох овочів, які в нас є, спершу переконавшись, що вони вже як слід дозріли, щоб задовільнити тітоньок.

Перевірити, чи не забилися раптом повітряні фільтри всюдиущим пилом.

Життя на Чінджу не дуже радісне. Я відраховую дні до свого п'ятнадцятиріччя. Ще аж два роки лишилося до того, як я зможу скласти вступні іспити до Космічних сил Тисячі світів та вслід за братом Чуном піти на службу. Лише ця думка й підтримує мене.

День, коли до нас завітав незнайомець, був не схожий на інші дні.

Я згорнулася під старенькою ковдрою, уперто вдаючи, що сплю, навіть попри те, що світло почало пробиватися крізь вікна. А потім моя найстарша кузина Бора почала занадто голосно хропіти, і на це не можна було не зважати. Я часто мріяла про власну кімнату, замість того щоб тіснитися разом із трьома кузинами. А особливо відколи Бора почала хропіти, немов дракониха. Я штовхнула її під бік. Вона рохнула, але не ворухнулася.

Ми спали на старенькій стьобаній ковдрі, яка дісталася нам від предків, мабуть, ще перших поселенців на цій планеті. Колись на ній були вишиті сороки й квіти — символи удачі. З роками більшість ниток розторочилася, і тепер маюнок майже не простежувався. Коли я була меншою, то запитала в мамі, чому вона не застосовує Чари, аби відновити її. Мама суворо поглянула на мене, а потім пояснила, що їй би довелося робити це щодня, бо магія вивітрювалася б: речі не настільки сприйнятливі до Чарів, як люди. Я швидко змовкла, бо не хотіла, щоб до моїх щоденних обов'язків додалося ще й це. На щастя, мама взагалі не схвалювала застосування Чарів, тож на тому й скінчилося.

Усе життя я стежила за тим, щоб не виказати лисячої магії — нашого спадку. Ми жили, замаскувавшись під звичайніх людей, і лише зрідка застосовували вміння змінювати подобу чи піддавати Чарам інших. Мама наполягала, аби ми поводилися як добропорядні, цивілізовані куміх та підтримували гарні стосунки з сусідами-фермерами, споконвічними мешканцями Чінджу. Колись лисиці вдавалися до хитрощів, наприклад, перетворювалися на прекрасних людей, щоб заманити самотніх мандрівників близче та висмоктати їхні життя. Але наша родина такого не робила.

Ця споконвічна упередженість до нас мене дратувала. Інші надприродні, наприклад дракони, гобліни та шамани, могли відкрито застосовувати свою магію й навіть отримувати за це винагороду. Дракони використовують погодну магію в сільському господарстві та в тривалому тераформуванні планет. Гобліни зі своїми шапками-невидимками можуть працювати таємними агентами. Не менш корисне і їхнє вміння прикладати їжі за допомогою чарівних паличок. Шамани, звісно ж, допомагають зв'язатися з предками й духами. Проте ми, лисиці, так і не змогли перебороти кепську репутацію. Та й більшість людей нині вважають, що нас узагалі вже не існує.

Я не бачу причин не застосовувати сили вдома. Гості в нас бувають рідко — у світ Чінджу прилітає небагато мандрівників. За легендою, десь дві сотні років тому шаманка мала завершити тераформування нашої планети за допомогою Драконової Перлині — містичної кулі, здатної створювати життя. Та на шляху сюди і шаманка, і Перлина безслідно зникли. Хтозна, чи є в цій історії хоч деяниця правди. Я знаю лише те, що Чінджу десятиліттями лишається бідною і її нехтує Рада драконів.

Коли того ранку я неохоче виринула зі сну, то почула в іншій кімнаті незнайомий голос. Спершу мені спало на думку, що це хтось із дорослих дивиться голограмну передачу — можливо, галактичні новини з Перлових пагорбів — і рівень гучності зависокий. Ми завжди отримували звістки про напади зі Світів коштовностей та геройчні зусилля Космічних сил, спрямовані на те, щоб уберегти нас від мародерів, хоча Чінджу й не потерпала від цих сутичок, бо ж розташувалася далеко від кордону. Але звук із голограмного пристрою завжди був із перешкодами. А цей голос звучав чисто, без жодних перешкод.

І він не належав нікому з сусідів. Я знала всіх, хто мешкав на віддалі години їзди на скутері. Проте не лише незнайомість голосу, такого глибокого і спокійного, змусила мене сісти й прислухатися. У напій громаді ніхто не розмовляв так офіційно.

У нас проблеми з органами влади? Невже хтось таки з'ясував, що лисячі духи — це зовсім не міф? Голос незнайомця воскресив мої дитячі страхи, що нас упіймають.

— Ви, мабуть, помиляєтесь, — це говорила мама. У її голосі чулося напруження.

Тепер я й справді почала хвилюватися.

— ...жодних помилок, — промовив голос.

Помилок у чому? Треба дізнатися більше.

Я висковзнула з-під ковдри, заклякнувшись на місці, коли Бора захропла й перевернулася. Від двигунів зорельота шуму значно менше. Але якщо незнайомець і почув нестерпне хропіння Бори, то ніяк цього не виказав.

Я ризикнула скористатися Чарами, щоб зробитися непомітною, сірою, невиразною. Лисиці можуть унюхати магію одна одної. Одна з тітоньок порівнювала це відчуття з тим, коли нестерпно хочеться чхнути, та ніяк не виходить; але мама могла достатньо відволіктись, аби цього не помітити.

— Як таке можливо? — почула я мамине запитання.

Я напружилася. Мама була помітно стурбована, а на моїй пам'яті вона ніколи не виказувала слабкості перед незнайомцями.

Я навшпиньках вийшла зі спальні й зазирнула до кімнати. Там стояла мама — маленька, але виструнчена. А потім стала друга несподіванка. Я мало не чхнула.

Мама застосовувала Чари. Небагато, лише для того, щоб приховати латки на штанях і зім'ятість зношеної сорочки, а також відновити їхній колір до більш насыченого зеленого. Ми не чекали гостей, а надто когось важливого. Вона не мала часу перевдягнутися в кращий одяг, який берегла для особливих випадків. Виходило, що для себе вона робила виняток, застосовуючи лисячу магію, хоча мене ганила щоразу, коли я так експериментувала.

Незнайомець загрозливо скилився над мамою. Я не відчувала на ньому впливу Чарів, але він міг бути кимось із надприродних — замаскованим гобліном чи тигром. Часто важко сказати напевне. Я принюхалася, сподіваючись уловити подув емоції. Він сердиться? Розчарований? Чи взагалі він помітив мамину магію? Але він тримав себе під таким нухильним контролем, що я нічого не змогла з нього зчитати.

Його одяг, гарно пошитий з тканини бронзового кольору та ретельно випрасуваний, був цілком реальним. Я помітила в нього на грудях значок, прикріплений до пальта. На ньому зазначалося, що цей чоловік — офіційний слідчий Тисячі світів: союзу, до якого входила Чінджу. У цьому союзі насправді не налічувалося тисячу планет, але він охоплював багато зоряних систем, підпорядкованих одному уряду. Я ніколи не бувала за межами свого світу, хоча й завжди мріяла про це. Мабуть, по роботі цей чоловік бував у десятках світів, навіть у правлінні уряду на Перлових пагорбах, тож я йому неабияк заздрила.

Та все-таки що тут робив слідчий? На думку спадало лише одне: щось трапилося з моїм братом Чуном. Серце в грудях закалатало так гучно, що я була переконана: він та мама його почують.

— Ваш син зник за загадкових обставин, — сказав слідчий. — Його підозрюють у дезертирстві.

Я мимохітъ голосно зітхнула. Чун? Дезертирував?

— Не може бути! — нестяжно скрикнула мама. — Мій син так старався заради того, щоб потрапити до Космічних сил!

Навіть не принюхуючись, я відчувала, як сильно вона шаленіла.

Пригадую, як сяяло обличчя Чуна, коли він отримав листа з повідомленням про зарахування до Академії. Навчання було для нього всім, тож він ніколи не втік би! Я прикусила щоку, аби нічого не бовкнути.

Слідчий примружився.

— Можливо, але люди змінюються, а надто якщо їм випадають певні... можливості.

— Можливості?.. — Мама глибоко вдихнула, а потім стислено запитала його: — Про що це ви?

— Згідно з рапортом капітана, ваш син вирушив на пошуки Драконової Перліни.

Хтозна, що мене вразило більше: думка про те, що Чун пішов з Космічних сил, чи те, що Драконова Перліна може існувати насправді.

— Перліни? Як?.. — з недовірою запитала мама. — Ніхто ж не знає, де вона...

— Рада драконів уживає заходів для з'ясування місця її розташування, — промовив слідчий, грубо обірвавши маму на півслові. — І вони чимало заплатили б, щоб повернути її собі. Якщо ваш син її знайде, то може не встояти перед спокусою...

Ні. Я знала, що брат не ризикнув би кар'єрою, намагаючись заробити на артефакті, навіть такому легендарному, як Драконова Перліна.

Мамині плечі важко опустилися. Мені хотілося сказати їй не вірити одразу словам слідчого: мало бути якесь інше пояснення.

— Чуна тут нема, — сказала вона, опанувавши себе, — і ми не отримували від нього звісток. На жаль, не можу вам допомогти.

Чоловік не відступав.

— Є дещо, чим ви таки можете нам допомогти, — сказав він. — В останньому рапорті перед зникненням ваш син залишив повідомлення, адресоване Мін. Я так розумію, це ваша донька?

Я була приголомщена, почувши своє ім'я.

— Мене відправили сюди, щоб я показав їй це повідомлення. У ньому можуть бути підказки про місце перебування Чуна або Перліни. Можливо, він написав його за кодованою мовою, зрозуміло лише їй.

— Повторюся, я вважаю, що у вас склалося помилкове враження про моого сина, — гордовито промовила мама. — Він шанований солдат, а не зрадник.

— Як скажете. Але я не піду, доки не покажу повідомлення Мін. Вам не цікаво побачити останню звістку від нього?

Подіяло.

— Мін! — покликала мама.

ДВА

Я відсахнулася, аби мама мене не помітила. Зачекала декілька секунд, а потім вийшла, щоб привітатися з обома. У носі знову засвербіло, і я ледь стрималася, щоб не чхнути.

— Що, мамо? — запитала я, вдаючи, що не підслуховувала їхньої розмови.

Мама коротко пояснила мені ситуацію.

— Цей чоловік має від Чуна повідомлення, — сказала вона. — Він хотів би, щоб ти поглянула, чи немає в ньому нічого незвичайного. — У її голосі чулася недовіра.

Я похмуро кивнула слідчому, обурена тим, що він звинувачує Чуна в дезертирстві. Проте лихо не без добра. Схоже, він був ні сном ні духом про те, що ми лисиці.

— Будь ласка, покажіть мені повідомлення, — сказала я, не забиваючи говорити офіційно.

Слідчий дивився на мене згори вниз. Якби я була в лисячій подобі, то пришлуила б вуха. Його вираз обличчя не був поблажливим, як я очікувала.

Натомість я відчувала: він мене оцінював. І тепер я винюхала від нього запах підозрілості. Невже він вважав, що я щось приховую?

Він витягнув з кишені інформаційний екран, торкнувся його, а потім показав мені повідомлення з підписом Чуна — нічого особливого, лише ім'я, написане звичайним почерком.

Мене розізлило те, що вони залишили в особисте листування брата, але наразі я ніяк не могла цьому зарадити.

Привіт, Мін!

Не кажи Борі, але на бойовому крейсері обов'язків ще більше, аніж у дома. З нетерпінням чекаю першої відпустки. Хочеться стільки всього тобі розповісти. Я завів багато друзів. Разом ми досліджували новий світ, зовсім як тато. А іноді друзі ще й допомагають мені з обов'язками. Я вже згадував про обов'язки?

З любов'ю, Чун

Я швидко закліпала. Не хотіла розплакатися перед цим незнайомцем. Передала екран мамі, щоб вона теж змогла прочитати. Чун писав нам дуже мало й рідко. Тисячі світів бракувало технологій зв'язку, швидших за світло, а тому міжзоряні повідомлення доставляли кур'єром. Думка про те, що цей лист може стати останньою звісткою від брата, була просто нестерпною. Слідчий, мабуть, помилявся.

Однак зміст повідомлення вселив у мене надію. Авжеж, у ньому таки було приховане значення. Чун ніколи не скаржувався на буденну роботу, яку ми постійно виконували з дитинства. Він намагався сказати мені, що щось не так. Хто